

Den andra kyssen

– Vart ska du? sa brorsan.

– Bara ut och kyssa en tjej, sa jag och vände på kepsen.

Men det var inte sant. Jag skulle iväg och spela brännboll, för det var maj och solen sken. Och sedan skulle jag köpa en storstrut, för att fira segern. I byxfickan låg tre femkronor och väntade. Jag kände mig rik och glad. Och inom kort skulle jag fylla tio.

Egentligen brydde jag mig inte så mycket om kyssar. Det var brorsan som hade tagit upp ämnet för ett par dagar sedan.

– Man kan bara inte fylla tio utan att ha kysst en tjej, hade han sagt.

– Det har jag redan gjort, sa jag.

Men det var inte sant, det heller. Jag hade blivit kysst. Och det var något helt annat. Det var för ungefär ett år sedan. Då hade Gunilla, som var storasyster till min kompis Lennart, dragit in mej bakom en barack på en byggarbetsplats och tryckt sina läppar mot mina. Det var inte trevligt alls. Jag tappade andan. Och hennes framtänder skavde hål på min överläpp Varför gjorde du så där? undrade jag efteråt.

– Det ska väl du skita i, sa hon.

Sedan dess hade hon inte brytt sej om mej alls. Och jag hade inte sörjt över det. Och inte hade jag längtat efter fler kyssar heller.

Men det var innan jag träffade Birgitta.

Eller rättare sagt – innan hon träffade mej.

Vi spelade brännboll på fotbollsplanen.

– Kom igen då, Bittan! ropade Klas-Göran.

Vi behövde en ordentlig träff, en rekordboll som for högt över motståndarnas uppsträckta händer och in i haggsnåren bakom staketet.

En gång hade Sven-Åke slagit upp bollen i ett skatbo så att den aldrig mer kom ner. Det var just en sådan boll vi behövde.

Jag gjorde mej beredd. Nu hängde allt på Birgittas slag. Jag tänkte rusa iväg som en däre på vilken misslyckad halvträff som helst. För jag ville göra mej förtjänt av min storstrut. Och jag var ändå snabbast i kvarteret.

Det var då Birgitta la ner slagträet på gruset.

– Jag klarar det inte, sa hon.

Jorå, sa jag. Jag ska visa dej.

Jag var inte mycket till slagman. Men jag visste i alla fall hur det skulle gå till i teorin. Ibland hände det till och med att jag fick till en skaplig träff. Nu lyfte jag upp det rundade slagträet från marken.

– Håll längst ut, sa jag. Då får du störst kraft i slaget. Du slänger upp bollen. Så klipper du till snett uppåt. Fortsätt rörelsen så länge du kan. Och lita på turen!

Mer hade jag inte att lära ut.

– Det är inte hela världen om du missar, sa jag. Men då har du i alla fall försökt.

Jag lät som min egen storebror.

– Okej, sa hon.

Innan jag hann blinka hade hon kastat upp bollen i luften. Hon litade på turen. Och i exakt rätt ögonblick slog hon till. Bollen startade sin långa bana.

– Snyggt, skrek jag. Härligt!

Sedan föll jag ihop på marken.

För hon träffade inte bara bollen. Hon träffade min panna med.

- Han andas i alla fall, sa Klas-Göran.
- Vilken träff! sa Erik. Han fick säkert hjärnskakning.
- Då får han inte somna om, sa Birgitta.
- Jag sover inte, sa jag och slog upp ögonen.

Det var då som jag liksom la märke till henne för första gången.

Innan dess hade jag bara sett henne som på vilken annan som helst. Men nu lystes hennes ansikte upp av blixterna från mitt eget stackars huvud.

Hon lutade sej över mej med oroliga och strålände ögon.

- Vill du att vi ska hjälpa dej hem, sa hon.
- Nä, jag behöver bara vila ett slag, sa jag. Jag har rätt hård skalle.
- Du kan sitta i vår trädgård, sa hon.

Det var ett bra förslag. Hon bodde nämligen alldeles intill.

– Du mår väl inte illa? undrade hon.

- Nä, det är inte så farligt, sa jag.

I själva verket mådde jag bättre än på länge. Jag satt i deras nya, blommiga hammock med en våt, kall handduk över skallen. Det var Birgitta som lagt dit den. Dessutom hade hon hämtat en karaff med jordgubbssaft. I äppelträdet intill satt det en talgoxe och visslade för oss. Och från grusplanen kunde vi höra ljudet av dom andras röster.

Vi hade pratat om allt möjligt. Det hade jag aldrig gjort med någon tjej förut.

Jag lyfte en smula på handduken och log. Och hon log tillbaka.

Hon såg fortfarande särskild ut.

- Jag kommer nog att få världens bula, sa jag. Vill du känna?

Då steg hon upp från sin solstol. Hennes fingertoppar rörde sej försiktigt över mitt huvud. Det var både skönt och gjorde ont på samma gång.

- Vill du gå hem nu? sa hon.
- Det är ingen brådska, sa jag.
- Är det nåt annat du vill då? sa hon.
- Egentligen inte, sa jag. Det skulle i så fall vara om vi skulle kyssas. Hon tittade på mig med sina ögon som var grå och skiftade i grönt.
- Du har visst fått hjärnskakning i alla fall, sa hon.
- Kanske det, sa jag. Du får fem kronor.

Det var så jag fick min andra kyss. Men den här gången var det helt annorlunda. Birgittas läppar snuddade vid mina. Dom skavde inte. Och dom smakade sött av jordgubbssaft.

Jag blundade hela tiden.

- Är du nöjd nu? frågade hon.
- En gång till, sa jag. Det känns redan mycket bättre. Vi kysstes två gånger till. Sedan var pengarna slut.
- Det var det värt, sa jag. Tack ska du ha.

Jag reste mig upp på vingliga ben. Då lämnade hon tillbaka mina femkronor.

- Jag pussas inte för pengar, din dummer, sa hon.